

Jordan Belfort's beursfraude

Regisseur Martin Scorsese weet in de film *The Wolf of Wall Street* de hedonistische lifestyle van beursfraudeur Jordan Belfort perfect in beeld te brengen, maar laat de precieze beursfraude onderbelicht. Bijgaand het addendum.

Witteboordencriminaliteit blijft sexy, getuige de film *The Wolf of Wall Street* die is vernoemd naar het gelijknamige boek uit 2007. De film, geregisseerd door Martin Scorsese, is inmiddels in voorpremière gegaan en biedt een smakelijke blik in de wereld van het snelle geld die in de jaren negentig voor het grijpen lag bij de beursgang van relatief kleine bedrijven op de opkomende Amerikaanse effectenbeurs Nasdaq. Centraal staat het (waargebeurde) levensverhaal van Jordan Belfort aka *The Wolf of Wall Street*, de handelaar die in de jaren negentig een miljoen dollar per week binnen wist te harken via zijn handelshuis Stratton Oakmont. Belfort begon zijn beursavonturen met het zes maanden-trainingsprogramma bij zakenbank L.F. Rothschild waar hij het trainingstraject inging als connector – vermogende Amerikanen afbellen, de secretaresse passeren, en zodra de poging geslaagd is dan de telefoon afgeven aan verkoper. Van zijn mentor Mark Hanna leert hij de modus operandi (*'high pressure is a must in this business. People don't buy stock; it gets sold to them,'* schrijft Belfort in zijn boek) en leert hij verschillende manieren om de spanning eraf te halen door middel van drugs, masturberen en/of prostituees die volgens Hanna essentieel zijn om de hectiek van de handelsvloer te overleven. Na zes maanden beleeft Belfort zijn eerste officiële werkdag, maar dat valt samen met de datum 19 oktober 1987, beter bekend onder de naam Black Monday, de beurskrach die het einde betekende van zijn werkgever L.F. Rothschild. Belfort belandt vervolgens in de vrijwel ongereguleerde penny-stock verkoop en start zijn eigen handelshuis Stratton Oakmont. Aan de aanbodzijde: aandelen in het 5 dollar-segment. Aan de vraagzijde: vermogende Amerikanen, zegmaar de one-percent-club. Belfort vond een gat in de markt, harkte torenhoge commissies binnen en breidde fanatiek zijn team van handelaren uit. Hij werd onbewust in het zadel geholpen door een vernietigend artikel in *Forbes* waarin hij de bijnaam *The Wolf of Wall Street* kreeg toegedicht. Het neveneffect ervan was dat nieuwe recruten zich massaal aandienden om een 'Strattonite' te worden.

Foto: Alles werd uit de kast getrokken om het moraal bij Stratton Oakmont hoog te houden.

Belfort's beursfraude

De film vormt een absolute aanrader over het enerverende levensverhaal van de fraudeur Belfort. Het geheel wordt overgoten met een vermakelijke cocktail van decadente bravoure, vrij ondernemerschap, cocaïne, prostituees, 'fuck free zones' op kantoor, bacchanalen, boilerrooms, snel geld en waardeloze aandelen die worden opgepompt en gedumpt. Het enige dat in de film echt onderbelicht wordt ten opzichte van het boek, is de beursfraude die Belfort en co. pleegden en waarvoor ze uiteindelijk ook werden veroordeeld. Leonardo di Caprio, de acteur die Jordan Belfort overtuigend neerzet, doet in de camera een poging om het aan de filmkijker uit te leggen maar maakt vrijwel direct de opmerking dat het waarschijnlijk te ingewikkeld wordt en concludeert vervolgens enkel dat er gigantisch veel geld mee werd verdiend. In Belfort's boek *The Wolf of Wall Street* (2007) wordt de beursmanipulatie wél uitgebreid uit de doeken gedaan. Bottomline: hij investeerde in jonge bedrijven, brengt ze vervolgens zelf naar de beurs, pompt de koers kunstmatig op en dumpt vervolgens de aandelen. De nieuw uitgegeven aandelen (*'a typical Stratton new issue consisted of two million units offered at four dollars per'*) brengt hij voor de helft (1 miljoen stuks) onder bij stromannen – Belfort noemt ze *ratholes* maar het zijn feitelijk *nominee shareholders* die enkel op papier de nieuwe aandelen bezitten met de verboden afspraak om de aandelen op termijn voor een gunstige prijs terug te verkopen aan Stratton Oakmont. Ondertussen kon Belfort – met de gunstige terugkoopgarantie op zak – alles uit de kast halen om de marktprijs kunstmatig te verhogen *'to drive the units up to twenty dollars, which would lock in a paper*

profit of \$14 of \$15 million'. Daarvoor had hij tot zijn beschikking een team van duizend bevlogen handelaren – de zogeheten Strattonites - die bij hun vermogende Amerikaanse cliënten de vraag konden aanwakkeren. Het ultieme doel: de koers verhogen zodat de opties (de mogelijkheid om de aandelen met een kleine opslag op de introductiekoers terug te kopen) steeds meer waarde gingen vertegenwoordigen. Daarnaast pakten ze bij Stratton uiteraard ook commissie op iedere transacties.

Steve Madden Limited

Het filmvoorbeeld van de beursmanipulatie betreft de IPO van de hippe schoenenreus Steve Madden. Hij was een jeugdvriend van Belfort's compagnon Danny Porush, vandaar dat Madden ervoor koos om Stratton Oakmont te vragen als underwriter. Belfort had bovendien geïnvesteerd in Madden door hem van een startkapitaal van 500 duizend dollar te voorzien in ruil voor een belang van maar liefst 85 procent. Nadat de schoenenzaken beter gingen haalde Belfort zijn volledige investering terug door 35 procent af te stoten. Madden was bovendien een van Belfort's stromannen en laatstgenoemde probeert in het boek zijn loyaliteit in te schatten. *'What did he really owe me? In fact, unless he was the reincarnation of Mahatma Gandhi, he had to resent me – at least somewhat – for grabbing such a large percentage of his namesake.'* Kortom, hoe hield Belfort zijn stromannen aan de clandestiene afspraak om de 'aandelen-in-beheer' daadwerkelijk weer terug te verkopen? In het boek geeft hij het antwoord: *'My hold on Steve was based on my ability to control the price of his stock after it went public. [...] Virtually all the buying and selling would occur within the four walls of Stratton's boardroom. [...] So if Steve didn't play ball, I could literally crush the price of his stock until it was trading in pennies. It was this very ax, in fact, that hung over the heads of all Stratton Oakmont's investment-banking clients.'* Zijn geheime aandelenposities druisten in tegen iedere regel van de beurswaakhond. Uiteindelijk werd Stratton in 1996 door de FBI opgedoekt. Madden kreeg 41 maanden cel vanwege zijn betrokkenheid als stroman bij meer dan twintig IPO's, inclusief de beursfraude van zijn eigen schoenenmerk. Belfort werd verantwoordelijk gehouden voor 200 miljoen dollar schade bij beleggers (die achterbleven met vrijwel waardeloze aandelen). Hij werd uiteindelijk veroordeeld tot 4 jaar cel omdat hij meewerkte met de openbaar aanklager door zijn partners in crime te verlinken. 22 maanden later stond hij alweer buiten de federale gevangenis. Weliswaar met een openstaande rekening

van 110 miljoen dollar smartengeld waarvan hij nog een flink deel moet aflossen.

Foto: De opbrengsten van het 'pump-and-dump' systeem werden weggesluisd naar een Zwitserse rekening

Bron: <https://www.ftm.nl/artikelen/belforts-beursfraude>